

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 30 серпня 1984 року

№ 104 (3455).

Ціна 2 коп.

ВАХТА ПАМ'ЯТІ

З понелу відроджена

У перших лавах тих, хто свої знання, держання, думки та майстерність спрямовує на успішне виконання завдань одинадцяті п'ятиріччя — комсомол республіки. Він став ініціатором багатьох починів, спрямованих на зростання продуктивності праці, підвищення ефективності виробництва. Зараз молодь готує гідну зустріч 40-річчю визволення Білорусії від німецько-фашистських загарбників. На Мінському тракторному заводі неодноразовим переможцем у соціалістичному змаганні виходить комсомольсько-молодіжна дільниця модельного цеху, котрим керує бригадир Олександр

З 29 СЕРПНЯ ПО 4 ВЕРЕСНЯ ТРИВАЄ ТИЖЕНЬ ВАХТИ ПАМ'ЯТІ, ПРИСВЯЧЕНИЙ ВИЗВОЛЕННЮ МІСТА-ГЕРОЯ МІНСЬКА.

Жлобич. Цей колектив носить ім'я Героя Радянського Союзу Миколи Івановича Количева — командира танка, який першим увірвався в Мінськ у 1944 році. Змінні завдання колективів дільниці виконують на 140—150 процентів. На ознаменування 40-річчя визволення комсомольці вирішили відпрацювати один день у Фонд миру.

На знімку: бригада модельників (зліва направо) Володимир НЕДІЛЬКО, комсорг бригади Анатолій БЕДОННИК, Анатолій МІЩЕНКО, Валерій ПРИБОЛОВЕЦЬ, Юрій ВАХРОМІН, бригадир Олександр ЖЛОБИЧ, Ігор ЛУГІНОВИЧ та Віктор СПУРГЯШ.

Фото Г. СЕМЕНОВА. (Фотохроніка ТАРС).

Вище норми

По 7—8 гектарів ґрунту при завданні 5,3 гектара цюзмінні виорюють комсомольці Володимир Кравець і Леонід Кравець з колгоспу імені Калініна Новгородківського району. Механізатори зобов'язалися під час Вахти пам'яті цюзмінні перекинути пам'ятні завдання. І з честю дотримують слова.

Наш кор.

Новгородківський район.

Незабаром — початок сезону

Комсомольсько-молодіжна бригада слюсарів контрольно-вимірювальних приладів і автоматики Ігоря Суліби працює на реконструкції монтажу автоматично-дифузійних апаратів цукрозаводу. Колектив невеликий, але дружний. Велика заслуга в цьому самому бригадира та групкомсорга Володимира Мусієнка. Свої виробничі завдання бригада постійно виконує на 140—150 процентів.

Ставши на трудову вахту, присвячену 40-річчю Великої Перемоги, члени колективу зобов'язалися планові завдання по реконструкції монтажу автоматично-дифузійних апаратів виконати достроково.

В. ЗАБОЛОТНИЙ,
секретар комітету комсомолу Долинського цукрокомбінату.

Прес для вогнетривів

ДНІПРОПЕТРОВСЬК, 29 серпня. (Кор. РАТАУ В. Савін). Виготовлення особливо складних видів вогнетривів для металургії буде доручене машинам, серійний випуск яких почався в Дніпропетровському об'єднанні по випуску важких пресів. Тут завершено складання двох гідравлічних агрегатів загальною вагою понад тисячу тонн, призначених для Часово-Ярського вогнетривного комбінату в Донецькій області.

комсомолу колгоспу Анатолій Гримоловський. Не відстають від нього Микола Шляховий та Борис Сочинський.

У загоні по транспортуванню кормової маси дванадцять із двадцяти чоловік — це комсомольці та неспівна молодь. Найкраще трудяться водій Олексій Шокун, механізатор Анатолій Босько. Вони доставили більш як по 500 тонн силосної маси з поля до траншеї. На нинішній день колгосп заготовили більше шести тисяч тонн силосу, з них близько чотирьох тисяч тонн — на рахунок молодих.

Г. ПЕЧКІН,
секретар комсомольської організації колгоспу імені Куйбишева.
Новоміргородський район.

Чому розпадається бригада?

— На нашій фабриці працює чотири комсомольсько-молодіжні колективи, з яких: бригади розкрійників, затяжників і дві швейніків-складальників. Трудові здобутки високі — виконали й перевиконали завдання семи місяців. Показник якості зростає, підвищується продуктивність праці. Взагалі, КМК на добром рахунку, та одна з бригад швейніків-складальників розпадається...

(З розмови з секретарем комсомольської організації швейної фабрики імені 60-річчя Радянської України Рамією Сафаровою).

Розпадається бригада, яка повинна бути, як і кожен колектив, єдиною організацією, об'єднаним спільністю інтересів.

Знайомство з колективом відбулося під час першої зміни КМК швейніків-складальників цеху № 6. Бразило те, що на фабриці ліній конвеєру повністю не завантажено.

— Скільки на зміні робітниць? — запитую в майстра дільниці Л. Фалько.

— Двадцять три.

Але ж у бригаді лише сімнадцять? Виявляється: п'ять робітниць взяли з інших цехів. Щоб не зірвати виробничий процес, доводиться «позичати» кадри.

Але ж і там є свій план, своя завантаженість механізмів. І це, як виявилось, вирішили просто: розподіліть працю поставлено так, що підвищення її продуктивності (три—чотири робітниць виконують свою норму плюс норму того, кого «перекинуто» в цех № 6) дозволяє так-сяк прикрити «прогалини». Ось що цікаво: лише половина бригади завжди на зміні, а плани виконуються й перевиконуються. За результатами семи місяців виготовлено 130 490 пар взуття при плані 130 000. Здавалося б, що може бути кращим? Знають, є можливість двадця-

тьом замінити сорок (повний склад бригади)?

— Чи справді так? — запитую у швеї.

Зоя Шрамченко:

— Доводиться працювати за двох. Бригада ж неповна, а зобов'язання треба виконувати. Боремося і за якість продукції, але при цьому, вибачте, галопі, важко добитися, щоб кожна виробнича операція була зроблена з найвищою відмінністю.

Тетяна Сороченко:

— Я в колективі недавно. Подобається. Але дуже втомлюється, бо ж конвеєр. Скоріш-скоріш! Зважте: робота складна. Не вкладемося в норму, то й після зміни залишимося, нас-бо мало.

Лідія Фалько (майстер дільниці):

— Змінну норму — 940 пар заготовок — виконуємо. Асортимент (шиємо зимове дитяче взуття) складний, та дівчата стараються. От якби бригада в повному складі була...

Як бачимо, двадцять робітниць замінює сорок. Та від цього аж ніяк не виграло, по-перше, якість, по-друге, не кожен, особливо новачок, витримає такий темп. До того ж, за цехами не закріплено наладчика. Якщо швея не в змозі налагодити машинку, пересідає за іншу, справну. Он їх скільки пустує. Ця біганина до «запасних» машин теж негативно впливає на виробничий процес. А що, коли всі вийдуть з ладу?

Розмовляла з робітницями і кожна з них говорила про нестачу робочих рук.

І все ж спробуємо розібратися, чому так сталося, що бригада розпадається?

Цех № 6 по технології виробництва вважається найскладнішим. Щоб виготовити пару дитячого взуття, необхідно проробити десятки технологічних операцій, які потребують точності й чіткості дій. Новачки

стикаються із складністю процесу. Є тут, правда, наставники, та чи за місяць учнівського стажування навчаться тонкощів професії, чи полюбіть її по-справжньому? А довше возитися з новачками ніколи, бо — план.

По закінченні училищ дівчата навчаються у вечірній школі. Для них, крім вихідних, виділено день (згідно з законом) на самопідготовку. Чи не звідси початок «традиції» бригади — працювати за тих, кого немає? Називали ще кілька причин: заробітна плата не влаштовує, немає гуртожитку, важко працювати на конвеєрі...

А як реагує на це комсомольський комітет?

Обмежимося лиш одним фактом: групкомсорг бригади першої зміни цеху № 6 розрахувалася з роботи. Стільки часу минуло, а на її місце нікого не обрано. Так і працює комсомольсько-молодіжний без ватажка. А є ж достойні дівчата. Майстер дільниці називала Ірину Ушкаленко, Валентину Ушкаленко, Аллу Ліней, Валентину Шостак, Зою Шрамко, Наталію Барбулю.

Не скажеш, що на фабриці не дбають про людей — в цеху чистота, приємного кольору стіни, квіти. І приклад є добрий — та ж сама бригада швейніків-складальників цеху № 3 (групкомсорг Тетяна Єгорова), де не відчувають потреби в робочих руках. А в «неблагополучній» бригаді подають і подають заяву про звільнення. Тут, мабуть, не вміють, або ж не хочуть закріпити кадри. Не втримати, а справді закріпити, щоб жоден не відчував себе зайвим у колективі, готувався до зміни й приходив на роботу з радістю, а не кидався зразу ж після училища в шалений вир гонити за планом, аби потім, не витримавши, подати заяву про звільнення. Як, до речі, найчастіше трапляється.

Хотілося б почути відповідей членів бюро комітету комсомолу фабрики на запитання: що правильніше й вигідніше — чекати, доки КМК розпадеться повністю, чи, може, знайти вихід із становища і зміцнити його, чим скоріш вивести з ганебного ряду «неблагополучних»?

А чи знають про такий стан справ на фабриці в Ленінському районному комітеті комсомолу міста Кіровограда? Ні. Завідуючий відділом комсомольських організацій Юрій Устинівський, з яким довелось розмовляти, сказав, що був на фабриці лише тиждень тому, а ось про розпад колективу йому нічого не відомо. Чи не нагадусь це вам слова, як у дідуса Крилова: «А слона-то ми...».

Н. ЗЕKOBA.

м. Кіровоград.

Кожна третя тонна кормів — комсомольська!

СЛОВА НА ВІТЕР НЕ КИДАЮТЬ

У радгоспі імені Карла Маркса заготівлі кормів добре трудяться комсомольсько-молодіжний екіпаж у складі комбайнера Анатолія Кривошанки, водія Віктора Гончара та механізатора Анатолія Мороза. Комбайном КСК-100 Анатолій Кривошанка накосив 811 тонн кукурудзи на силос, близько 300 тонн перевіз Віктор Гончар.

Члени екіпажу дали слово постійно перевиконувати денні норми.

Т. ШУМЕЙКО,
інструктор Долинського райкому комсомолу.

ВНЕСОК МОЛОДИХ

На заготівлі кормів в нашому господарстві працюють три комсомольсько-молодіжні комбайнові екіпажі. Більше півтори тисячі тонн силосу зібрав своїм комбайном КПКУ-75 член комітету

«Рахунок пального на краплі»

Так називався критичний матеріал із Олександрії, вміщений у «Молодому комуністі» 24 травня ц. р. Редакція одержала відповідь начальника Олександрійського АТП № 10011 В. Я. Шнайзко-

ца. Він повідомив, що виступ газети обговорений на комсомольських зборах працівників автопідприємства. Критику визнано правильною. Нині в АТП обладнаний центральний пост змащення, на якому

здійснюється централізована видача доброякісних і збір відпрацьованих масел.

НАШІ ЗДОБУТКИ — ТОБІ, БАТЬКІВЩИНІ!

ПЕРЕВІРЕНІ ДІЛОМ

Закінчилися жнива. На збиранні врожаю нинішнього року працювало понад 600 юнаків і дівчат, в тому числі 185 школярів. Боротьбу за право володіти перехідним призом райкому ЛКСМУ «Золотий колос» вели 38 комсомольсько-молодіжних комбайнових, 6 сімейних, 5 тракторних, 75 автомобільних і 5 жаткових екіпажів.

Похвальним є досвід комсомольської організації ордену Трудового Червоного Прапора колгоспу імені Щорса. При комплектуванні комбайнових екіпажів правління прийняло пропозицію комітету комсомолу про створення 5 комсомольсько-молодіжних й одного сімейного екіпажів. Серед них була й комсомольська ланка Володимира Поліська. В цьому невеликому колективі дружно працювали комсомольці Григорій Богдан, водії Віктор Брончук, Сергій Курильчик та їхній наставник трактористка Раїса Кононівна Рісенко. Цей комсомольсько-молодіжний колектив зібрав 385 гектарів озимих і ярих зернових культур і намолотив 10 666 центнерів зерна в колгоспах імені Щорса та «Родина». Він став переможцем районного змагання комбайнерів, а також володарем перехідного призу райкому ЛКСМУ «Золотий колос». Слід відзначити, що водій Віктор Брончук посів перше місце серед молодих водіїв області.

Важливі питання роботи районного комітету комсомолу залишається шефство над громадським тваринництвом. В цьому році додатково створено два КМК на молочнотоварній фермі № 4 колгоспу «Дружба» та на комплексі по відгодівлі великої рогатої худоби колгоспу «Родина». Всього у тваринництві працює сім КМК. Тон у змаганні задають дівчата з КМК імені XIX з'їзду ВЛКСМ молочнотоварної ферми № 3 колгоспу імені Леніна. Вони достроково виконали завдання восьми місяців по виробництву молока. Зараз на їхньому рахунку по 3050 кілограмів молока на кожну корову, а середньодобові надої становлять 14,3 кілограма. Групкомсорт, член обкому комсомолу, депутат обласної Ради народних депутатів доярка Валентина Поклад визнана переможцем обласного соціалістичного змагання за період зимівлі худоби й удостоєна першої премії. З початку року Валентина надоїла по 3139 кілограмів молока на корову. А попереду в змаганні йде її подруга по роботі комсомолка Надія Голуб, яка нині одержала від корови 3430 кілограмів молока.

Нині молодь району підтримала ініціативу Новоархангельської та Новоміргородської комсомольських організацій: «Кожна третя тонна кормів — комсомольська!». Приклад у цьому показують молоді кормодобувальники колгоспу імені Щорса Григорій Корейка, Віктор Кацько, Олександр Мазур, колгоспу імені Леніна — Олександр Неруш, Андрій Сердюк, Олексій Кучер та інші.

Комсомольська організація цукрового заводу налічує в своїх лавах 130 членів ВЛКСМ. Нині вони старанно готуються до сезону цукроваріння. На заводі проведено одну з найбільших за всі роки реконструкцію з метою нарощування потужності підприємства, удосконалення технології виробництва цукру. Щодо перероблятиметься до 6 тисяч тонн цукрової сировини. Передбачається, що завод одержить 500 тисяч тонн сировини і працюватиме 100 днів. Серед кращих — молоді робітники Михайло Рошин, Анатолій Корнез, Любоз Жук, старший майстер Анатолій Романенко.

Станція Долинська цього року святкувала 100-річчя з того дня, як стала вузловою. Вона поступово розширюється. Уже ходять електропоїзди до Помічної, Кривого Рогу. Разом з тим росте комсомольська організація. В порівнянні з 1981 роком вона збільшилась удвоє й зараз налічує 235 членів ЛКСМУ.

Багато корисних справ на рахунок КМК контрольно-вимірних приладів системи центрального блокування дистанції за язку, який очолює Володимир Ліщишин, групкомсорт Віра Кривенко. Тільки раціоналізаторських пропозицій впроваджено на суму 4000 карбованців. На залізничній станції працює сім КМК.

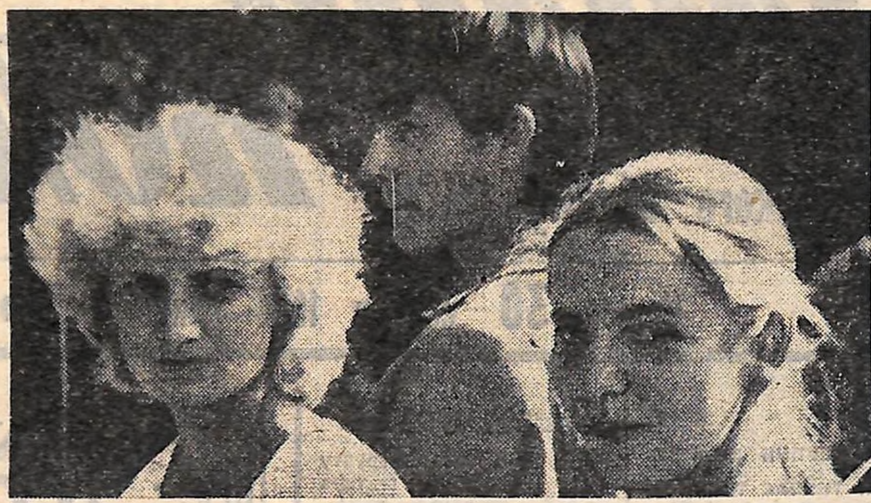
Закінчилися трудове літо у школярів. Під час трудової чверті у складі учнівських виробничих бригад працювали юні тваринники, поливальники, механізатори. Зараз створено бригади для роботи в саду, для збирання озонів. Залюбки трудилися школярі на збиранні врожаю.

Однією з найважливіших проблем є підготовка і закріплення кадрів молодих спеціалістів у колгоспах, радгоспах, на підприємствах. Тому велику увагу в цьому році приділяємо направленню молоді на навчання за рахунок господарств. 23 колгоспники стали в нинішньому році стипендіатами вузів і технікумів сільськогосподарського профілю.

Велику увагу приділяємо військово-патріотичному вихованню молоді. 9 травня цього року відкрито піонерсько-комсомольський пост № 1 біля Вічного вогню на могилі воїнів, які загинули, визволяючи наш край. Піонери та комсомольці Молодіжницької середньої школи зібрали підписи жителів усього селища Молодіжнього під відозвою «Я готовий за мир».

Сьогодні здобутки районної комсомольської організації — це конкретна відповідь на Постанову ЦК КПРС «Про подальше вдосконалення керівництва комсомолом і підвищення його ролі в комуністичному вихованні молоді».

В. ПАНЧЕНКО,
перший секретар Долинського райкому ЛКСМУ.

Іх — 27. Двадцять п'ять дівчат і два хлопці — Сашко Ворона та Ігор Бондаренко. Всі вони бійці студзагону безпартійної праці Київського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна «Спектр». І хоча представники слабкої частини людства превілювали над сильною по кількості, на стосунках і роботі це аж ніяк не позначалося. Просто був один чудовий, дружний, роботящий колектив.

А командира загону Наталку ПОРІВАЙ (ліворуч на знімку) і її подругу комісара цього ж СЗ Наталку ТКАЧУК зафіксовано в день відкриття обласного фестивалю студзагонів, що недавно відбувався в Оннієвому.

Фото Т. КУДРІ
і Ф. ГОНЧАРА.

НА ДУШІ тяжко. Вчора хлопці прощались з прихилими: в армію йдуть. Щасливі... І як вони тільки в кімнату пробралися? Матері ж наказували, щоб нікого не пускала, бо їй без того боляче. У самоті, мабуть, швидше зник би де цих набридлих стін. Але ж не звикається.

Сашко ковзнув поглядом по шафі з книгами які уже не раз перечитав, по осиротілих футбольних бутсах, зашторених вікнах. За шторами — життя. А до дверей чотири кроки.

кидався, з нею й засинав. Точніше, не засинав, а падав у глибоке забуття, після щоденних спроб звестися й піти. Чим далі, тим нестримнішим ставало це бажання. Боявся, що не вистачить часу, що не встигне за відміряний лікарем строк зробити бо-дай ці чотири кроки до дверей...

Якось через кілька місяців по тому відчинилися двері й замаячили: Сашка на ліжку не було. Найстрашніші думки враз впали блисканими і в передчутті непоправного ки-нулася в одну кімнату.

мовчав. Бо звук покладатися лише на самого себе. Мовчали й хлопці, пам'ятаючи суворий наказ завідувача ательє В. О. Климова, який знав Сашкову історію: «З поважкою не палькатися. Хай до всього доходить без нянюк. Це йому зараз найпотрібніше». І лише наприкінці робочого дня до нього підійшов Толя Михальчій і піби між ними сказав: «По-моєму, ти все зробив правильно. Що ж тут може ще бути... А до запобіжників дивися?». Шокам стало га-

НАШ СУЧАСНИК

ВИПРОБУВАННЯ

Всього-навсього чотири! «Спробую ще раз», — подумав і різко звівся у ліжку, але за мить, скошений людським болем, до крові кусаючи губи, забився в німому безсиллі. А коли втих, то тільки почув, як у сусідній кімнаті тихо плакала мати...

Мало хто упізнав би тепер у цьому юнаку молодого колишнього кращого спортсмена школи, заводця всіх хлопчачих справ. Три роки без руху... З тих пір, як сталася біда, він поміняв багато лікарень. Навіть у думці почав потроху звикати, що він уже не центрофорвард, не студент, а хворий, пацієнт Олександр Крутий. І що це — назажди.

Можливо, так би й продовжували лікарняні будні, якби не приїхав одного разу іменитий лікар. Після огляду він затримався в палаті, намагаючись не дивитися у благальні материнські очі, запитав:

— У вас, крім нього, ще є діти?

— Є. Донька. А що?

Лікар кинув погляд на хворого: чи спить, чи не чує?

— Бережіть її, — сказав тихо. — Бо він уже не живе, — вивувався махнув рукою та й побрів утомлено коридором.

А Сашко не спав. Він тільки міцніше стиснув повіки, щоб не видати себе лежачим, як щем, слюзою. З цього дня, власне, й починається його боротьба...

СПОЧАТКУ був відчай. Як же це: двадцять років від роду і кінець? Потім прийшла впертість. Зла, нестримна і сильна, як остання надія. З пам'яті не йшло прочитане ще в дитинстві оповідання про солдата, який переміг смерть прагненням до життя. «Я теж житиму. І ходитиму. Всім смертям назло». З цією думкою про-

другу... Він стояв, похитуючись на слабких суглибних ногах і, пересилуючи нестерпний біль, посміхався. Вже втрачаючи свідомість, простівав беззвучними губами: «А я все-таки дійшов, мамо...».

Через день його знайшли на подвір'ї. Через тиждень він добрався до саду, а за місяць враненні лікаря, вірячи й не вірячи в диво, слухали плутану, щасливу розповідь матері, здивовано дивилися на блідого, зовсім не багаторічного вигляду юнака, та все хитали головами. І лише старий хірург, котрий багато бачив на своєму віку, міцно стиснув Сашкову плече й мовив: «А ти — мужчина, синку...».

ТАТУ, тобі моя професія подобається?

— А що, радіомеханік — спеціальність серйозна.

— Я теж так думаю. Завтра йду на роботу.

Ця розмова відбулася всього через кілька місяців після його перших кроків до одужання. І ніякі доводи не змінили в Сашкові рішення. «Ну, чим я гірший від інших? Хворий, слабкий? Це мимить. В кожного якась справа є. А тут... Зрозумій. Те ж би пареші, що я, як всі, по-справжньому жити хочу».

Буди, як інші, не відставати, не спавувати — тоді і пізніше це стало для нього потребою. Вона змушувала його, хворого, під час допомоги підсвоєному колгоспові виноувати з усмішкою по півтори — дві норми, а потім знеможено падати в ліжко й до світанку тамувати стогін, що рвався з вуст давнім роз'ятреним болем. А що привидило Сашка на доносний пункт? Мовчки підходив до віконечка, де його мовчки проганяли, але через кілька днів він приходив знову. Самоутвердження? Не тільки. Він випробовував себе, гартувався, готувався до майбутнього. Можливо, він не затримався довго в районній лікарні, де працював механіком по ремонту електронної лікувально-діагностичної апаратури. «Що тут робити?! Янраз для пенсіонерів». Тан Олександр Крутий став механіком міського телерадіо-ательє.

УЧИЛИШЕ училешся, а коли до діла... Ще поки зіпсовані лампи міняв, все йшло більш-менш. А ось із кольоровим хоч плач: не світились екрани і все. Кожен блок перевіряв, знайшов поломку, відремонтував, але екрани не світились. Тут би до товаришів звернутися, попросити допомоги. Але він

рич: ох і розтелепа ж — до мікроскопом добрався, а елементарне, відоме й першокласнику, забув. Телевізор ожив. Схилившись над ним, Сашко чекав на смішок, кепкування. Та ніхто не сміявся. Хлопці зосереджено порпалися у своїх приймачах, магнітофонах. І, мабуть, тоді, перше за останні роки він відчув себе рівним серед рівних. Хай не в майстерності (до Анатолія, наприклад, йому ще далеко), а в звичайному, цьому складному й прекрасному людському житті.

Невдовзі по тому в ательє почалися розмови про перехід колективу на бригадний підхід. Більше того, адміністрація запропонувала трудитися за єдиним нарядом без усіляких коефіцієнтів трудової участі. Зрозуміло, що без суперечок не обійшлося. Як не-які різниці в майстерності механіків на той час була істотною. І бути чи не бути підряду — залежало не від Олександра з його найнижчим розрядом. Останнє слово лишилося за «старичниками» — Борисом Турчиним, Володимиром Жигановим і Анатолієм Михальчі. Проте в душі Сашко був проти. Ні, він розумів необхідність підряду, але стати перешкодою в роботі товаришів, врешті-решт одержувати заробітні іншими гроші не хотів, та й не вмів.

Підряд вирішили брати. «Не панікуй, — сказав йому тоді завідувач ательє. — Не хочеш чути грошей — май свої. А щоб не відчувати себе обузою — доганяй хлопців».

Після цієї розмови Сашко кімната перетворилася на справжній склад посібників з радіотехніки. Засиджувався допізна над книгами, не давав споною тому ж Климову, товаришам. Дійшло до того, що почали снитися невідомі монтвані вдень телевізори. А через рік став студентом-заочником інституту зв'язу. Росли й професійні розряди: четвертий, п'ятий. Згодом міг ліквідувати найскладнішу поломку...

Веселий, жартує в найкритичніших ситуаціях, щедрий, чесний... Мабуть, саме за це його обрали комсоргом створеного кілька років тому в ательє комсомольсько-молодіжного колективу. І товариші не помилились. Комісар із Сашки вийшов справжній. Ніхто не заперечував, тиме, що в успіхах колективу відчувуються насок-

перед його організаторські здібності. А похвалитись є чим. Протягом останніх років радіомеханік майже втричі (!) підвищив продуктивність своєї праці, власними силами об'єднали нове приміщення для ательє, не раз виборювали призиви місця в змаганні КМК області... А зовсім недавно, в липні, їм першим у районі було присвоєно звання комсомольсько-молодіжного колективу високої культури обслуговування.

МЕДАЛЬ № 063689. Читаю вголос напів: «За відмінну службу по охороні громадського порядку». Сашко відмахується: «Теж мені героя знайшов. Хлопці з ательє не менше від мене цю медаль заслужили».

Народний дружинник... Бути ним — складно, відповідально. За шість років, відколи створено загін ДНД, всього вистачало. І хулігани, п'яниці втрапили спокій. Але найбільше Сашка турбували «важкі» підлітки.

«Він лежав на прохолодній м'якій траві, вдихав її гіркуватий запах і відчував, як м'язи приємно наливаються силою. Регулярні тренування — велике діло. Вже без втоми «накручував» кілометри навколо стадіону, знову міг з лютю увігнати м'яч в «девятку», залюбки помірявся силами на водній дистанції чи на тенісному корті. Та тоді йому не давали спокою інші думки. Вже вкотре, повертаючись з чергування чи тренувань, зустрічав гамірливу компанію підлітків. Гітара, галас... Може й вино? Що шукають вони на цих нічних вулицях? Кілька днів проходила мимо, а того разу підійшов прямо до гурту.

— На гітарі добре граєш, — поклав долоню на струни. — А у футбол?

— Ти що — тренер? Так ми вже з дитячого віку вишили. Шукай малюків...

— Та який там тренер. Мені, як і вам, нічим вечорами займатися. Ось і б'ю сам м'яча. Може й ви не проти? Бо нудно одному. Я о сьомій завжди на стадіоні буду...

Як не дивно, але хлопці на другий день прийшли всім гуртом. Так почалися на спортивному майданчику СЗ № 2 футбольні баталії. Потім захопилися хокеєм на траві. Поступово «група дозрівання», як її мартюха називав Сашко, зростала. Залюбки приходили розм'якшитися й дорослі. Досі нею, хто приходив на стадіон, мабуть, вважає, що ці спортивні вечори виникли самі по собі...

ДВА РОКИ тому Сашко познайомився з славною дівчиною. Через рік Надія стала його дружиною. А кілька тижнів тому у них народився син. Назвали теж Олександром.

Останнього разу я застав Сашка вдома: він колив по кімнаті з кутка в кутку, безуспішно намагався заколисати годовасного малюка. Дружина Сашкова жартувала: «Най Сан Санич владчає весь у батька. Такий же неспокойний...». А я подумав: «То добре, що в батька. Справжньою людиною виростає».

О. ГАВРИЛЕНКО.
м. Бобринець.

З ЛИСТА МОЛОДІ СЕЛА КРАСНОПІЛЛЯ:

«Ми ввечері збираємося в бібліотеці, яка розташована в тому самому приміщенні, що й клуб. А сам клуб... справа в тому, що у нього нема господаря. Ми не пам'ятаємо, коли демонструвався фільм, то що вже говорити про те, як ми проводимо свій вільний час. Неодноразово ми зверталися до голови сільради Л. Л. Ченцова з проханням, щоб він допоміг організувати культурний відпочинок у клубі. Але, як на жаль, «обіцянка-цвітлина»...»

Що ж таки стало на заваді прагненню молоді села

му, що конкретно до організації дозвілля думки її не доходили.

— Що ви думаєте, я на поле піду працювати? — безпечно задала Л. Олійник. — Не для цього я сюди приїхала. А завлукати б погодилася бути. Інакше я й не знаю, як зможу жити в цьому селі. Недаремно звідси молоді тікає.

Ну, щодо того, щоб отожнювати себе з усією сільською молоддю, особливих підстав у Лариси, на нашу думку, поки що немає. Більшість краснопільської молоді влітку працювала на

яке очолює батько Юрія, не дуже дбали про активізацію роботи, культосвітнього закладу, не контролювали як слід його діяльність.

Зараз в Краснопільському клубі ремонт, після якого, за словами Л. Л. Ченцова, він стане втричі кращим. Незабаром почнеться ремонт і в бібліотеці — єдиному місці, де молоді села донині нудувалися гуртом. Та чи тільки тимчасова відсутність приміщення стояти на заваді організації повноцінного дозвілля сільської молоді? Як видно з

Коли можливе — неможливе

А ЯК ВІДПОЧИВАЄТЕ ВИ?

цікаво організувати свій час? Бо що правда, то правда — відпочинок її не відзначається розмаїттям... Увечері, зібравшись в клубі чи біля нього (якщо в бібліотеці вихідний), поговорять знічев'я про те, про се. Хтось анекдотів «видасте»... Хтось запропонує: «Ну що, хлопці, може вип'ємо? Нудьга...»

Лариса Олійник виявилася людиною куди енергійнішою. Це, власне, вона, за її ж словами, «організувала» скарбу.

Я тут недавно, — говорила Лариса, — а до цього жила в Запоріжжі. В місті я звикла до культурного відпочинку, до танців, кіно й театру. І коли якийсь час ми жили з чоловіком у цьому селі, то більше від усіх ходили до клубу. Тому, що поїхав до культурного відпочинку — це у мене в крові... Я і на гітарі можу грати... І прямо скажу: психічно мені дивитися, як нецікаво живуть молоді краснопільці.

Хтось із читачів, не докінця ознайомлений з усіма нюансами нашої історії, можливо, вигукнув би на ці слова: «Так в чому ж справа?». Дійсно, чому б не піти молодим людям на чолі з Ларисою до закладу, і не запропонувати зробити щось цікаве: наприклад, підготувати концерт художньої самодіяльності або... Втім, якраз оце й здається — в першу чергу самій Ларисі — неможливим. І не лише тому, що завідувач клубом Павлина Засовенко вже більше місяця, як у декретній відпустці.

— Чого це ми маємо щось робити, коли закладом за це гроші одержує? — каже Лариса Олійник. — Хай спочатку признають закладу гроші... ну, ось хоч би й мене. У мене все тани середня технічна освіта!

Певно, Ларисі ніколи не спадало на думку, що може статися й так: стане вона закладом, одержуватиме заробітну плату за свою роботу, а молоді тоді й скаже їй її ж словами: тобі гроші платять, ти й організовуй... І, наймовірніше, не думала про це Лариса то-

жних на полях колгоспу «Росія», і певно, трохи інакше, з більшою повагою ставиться до почесної праці хлібороба.

Там же, на жнивах, був зайнятий і молодий водій колгоспного автобуса Леонід Сікорський, який за сумісництвом працює художнім керівником у клубі (правління колгоспу платить йому за це 35 карбованців). Під час жнив він рідко з'являвся в клубі. Та пройшов слух, що його мають тимчасово призначити на посаду завідувача клубом. Це, власне, й спонукало Л. Олійник до рішучих дій — адже напередодні вона ходила до голови сільради з пропозицією призначити на те місце її.

Втім, мова не лише про те, якими непевними, з точки зору здорової моралі, намірами керувалася Лариса. Мова й про те, що молоді сільчани підтримали її. Певно, ще й тому підтримали, що до деякої міри поділяють її погляди щодо організації цікавого дозвілля, що теж звикли надіятися у цій справі на когось. Самі ж, звяжіть, й пальцем не поврухнули заради свого дозвілля.

Більше того, не так давно в селі була завідувача зі спеціальною освітою — Тамара Яворська, яка намагалася проводити культосвітню роботу серед молоді. Але, за словами самих краснопільців, молоді тоді не поспішала її підтримувати. Аякже, хай сама організовує, думали, — їй же гроші платять...

Мусимо констатувати: у гурті сільської молоді, неформальним, як зараз кажуть, лідером, стала саме Л. Олійник. Чим не привід для тривоги спільнотним активістам колгоспу «Росія»? Втім, їм, і в першу чергу секретареві комітету комсомолу Юрію Засовенку, мабуть, не варто закидати неохідність у клубних справах. Це коли врахувати, що Юрій — чоловік Павлини Засовенко. Однак за час її роботи на посаді завідувача ні він, ні правління колгоспу,

розказаного вище, не лише це.

АШУ розмову можна було б вважати закінченою. Але вже в Голованівську мені стало відомо, що й тут, у райцентрі, нинішнього літа відпочинок молоді не відзначався розмаїттям.

Нинішнього року в Голованівську почали працювати нове кафе і бар, обладнані музичною апаратурою. Там бувають зрідка й танці, які виникають, щоправда, стихійно, коли хтось із відвідувачів цих закладів дійде «до кондиції». Показовий і такий факт: районний відділ культури (завідуючий М. Речинський) до цього часу не перевіряв і не затвердив репертуар музики, яка звучить у барі та кафе.

На можна погодитися і з тією системою контролю за виконанням рішень райвідділу, що складалася. Скажімо, в офіційній відповіді на скаргу жителів села Капітанки до редакції місцевої районної газети на роботу будинку культури є такі слова: «Райвідділом культури встановлено суворий контроль за станом роботи культурного закладу в питанні проведення культурного дозвілля молоді. А виявляється цей контроль... у нечистих телефонних дзвінках до завідувача Капітанівського СБК О. Деганчук і запитаннях: «Ну, як там у вас справи?»».

Слід сказати, що до цього часу в райвідділі культури не видано наказу про вихід завідувача клубом села Краснопілля у декретну відпустку і призначення на її місце іншої людини. А часу минуло відтоді вже чимало — більше місяця. Справедливості ради скажемо, що підшукати знаючого культпрацівника нелегко, і ось чому: в селах району лише кожен третій культпрацівник має спеціальну освіту. Аби не такий дефіцит кадрів, то чи стала б Л. Олійник претендувати на «легку» роботу в клубі? І читача аже легка ця робота, якщо за неї братися як слід?

П. СЕЛЕЦЬКИЙ.

Голованівський район.

ТЕАТРАЛЬНА АФІША

І драма, і мюзикл...

1 вересня у Кіровограді починає гастролі один з наймолодших театральних колективів республіки — Дніпродзержинський російський музично-драматичний театр. Він народився у 1981 році в індустріальному місті на Дніпрі, в трудовій сім'ї металургів, будівельників, хіміків, енергетиків. Життя робітничого міста, його людей з перших днів становлення молодого колективу визначили шлях творчих пошуків.

На знімку: Джемал ВАДАКАРІЯ у ролі Болішова в спектаклі «Банкрут» за О. Островським.

За три роки активної роботи творчий колектив показав глядачам 30 нових спектаклів: драми, трагедії, музичні комедії, одноактні балети. З багатьма з них кіровоградські глядачі познайомилися під час наших гастролей.

Гастролі відкриваються добре відомою музичною комедією «Севастопольський вальс» (п'єса Ю. Анненкова і Г. Гальперіної). Звернувшись до цього героїко-ліричного твору, театр намагався показати масовий героїзм, проявлений радянськими людьми під час Великої Вітчизняної війни, розкрити виток фронтової дружби.

Недавно в нашому театрі відбулася прем'єра спектаклю «Піч на колесах». Здається, все руйнується в житті героїні цього спектаклю — колгоспниці Фрої: вирішено знести село, в якому вона живе, чоловік залишив її з п'ятьма дітьми, зруйнував хату. Драматургічна ситуація поетично нагнітається, Але,

написана у жанрі лубка, комедія П. Семшової несе заряд оптимізму, колоритний гумор, душевне задоволення.

Після постановки п'єси О. Дударєва «Поріг» колектив одержав багато листів, у яких говорилось: «...Театр, як снайпер, влучив у актуальні психологічні проблеми...», «...Персоналі, що тема людської байдужості і духовного відлюднення хвилює багатьох».

Російська класика в нашому репертуарі представлена комедією О. Островського «Банкрут». Ранішній твір великого драматурга, на наш погляд, не втратив своєї актуальності й сьогодні. Повідавши глядачам історію купця Болішова, який вирішив обдурити шляхом збільшити і без того немале багатство, театр слідом за автором вивчає взаємовідносини, заздалегідь приречені на крах, тому що в їхній основі лежить не людська порядність, а тільки підрахунок особистої вигоди.

Діапазон творчих можливостей театру досить широкий. Окрім драматур-

гів, у нашій афіші значаться й імена композиторів: Ф. Лоу, Н. Листова, В. Дмитрієва, С. Баневича.

Широко відома комедія «Моя чарівна леді» — зразок класичного поєднання першокласної драматургії Б. Шоу й чарівної музики Ф. Лоу. Історія народження красної людини, духовно багаті всіма засобами, доступними музично-драматичному театрові: словом, музикою, хореографією.

Музична комедія, мабуть, найбільш популярний театральний жанр. Герої спектаклів «Севастопольський вальс», «Російський секрет», «Нічний незнайомець» дуже не схожі між собою, народжені різними драматургами та композиторами, живуть у різний час і в різному середовищі. Та всі вони створюють у глядацькому залі атмосферу свята, життєрадісності, веселощів.

Для дітей у період гастролей будуть показані казки «Антошка і гармошка» В. Шульгіна й Ю. Фрідмана та «Петрушка — іншець» С. Маршана.

Яким цікавим не був би репертуар, справжній живий подих його можна по-достоїнству оцінити тільки тоді, коли на сцену виходять актори. Їхній талант, професійна майстерність, творча віддача сприяють встановленню особистих контактів з глядацьким залом.

Під час наших гастролей кіровоградські глядачі ознайомляться з роботами заслуженого артиста РРФСР Бориса Попова, заслужених артистів республіки Людмила Михайлівченко та Олександра Бондаря, з провідними акторами Людмилою Бережною, Валентиною Зеленичук, Джемалом Вадакарією, Валентиною Войтко, Юрієм Підсолопко, Цінною Луньовою, Анатолієм Маринишкіною, Ігорем Сиваченком, Василем Суминком, з артистичною молоддю — Іриною Кошман, Віктором Гупкіним, Мариною Кокановою, Анатолієм Малиновським, Тетяною Мірошніченко й багатьма іншими цікавими акторами драми, балету, оркестру.

Глядацька аудиторія нашого театру збільшується з кожним роком. Зі своїми спектаклями ми познайомили трудящих Білорусії, Криму, Донбасу, Закарпаття. Попереду — нова зустріч з вами, дорогі кіровоградці, якої наш колектив ченас з хвилюваннями.

М. МАЛЬЦЕВ,

заслужений артист УРСР, головний режисер театру.

СПОРТ

ХОКЕЙ НА ТРАВІ

Гостро проходили матчі першості країни з хокею на траві серед команд дівчат 1966—1967 років народження, які Спорткомітет СРСР з метою подальшої популяризації цього нового виду спорту проводив на кіровоградському стадіоні «Спартак».

Перед останнім туром, який завершився вчора, в лідируючій трійці були юні хокеїстки команд «РШВСМ» з Алма-Ати, «РС ДЮШОР» з Ташкента та «Енергія» з Чебоксар, які набрали по 6 очок у чотирьох іграх.

На знімку: оборону своїх воріт чітко ведуть хокеїстки «Зарядки» з міста Джизан (Узбекистан) у матчі проти лідера — спортсменок ташкентської «РС ДЮШОР».

Фото В. ХАЩИНІНА.

СПОРТ

ФУТБОЛ

«ПОДІЛЛЯ»—

«ЗІРКА»—

0:0

У четвертому турі першого кола фінальних змагань всесоюзної футбольної першості серед команд другої ліги шостої української зони «Зірка» в Жельницькому зустрічалася з «Поділлям». Становище колективів у підсумковій таблиці перед звітним поєдинком було таким: гості (в їх активі двадцять п'ять очок) зна-

ходилися на п'ятому місці, а хмельничани (у них на шість очок менше) — на дев'ятому.

Матч з самого початку і до закінчення проходив напружено. Але дев'яносто хвилин боротьби закінчилися нульовою нічиєю. Суперники записали до своїх активів по одному очку. У «Зірки» їх тепер двадцять шість. Вона, як і раніше, займає п'ятий рідок у турнірній таблиці.

Наступні поєдинки у чергову чергу в вересні. «Зірка» в цей день на своєму стадіоні прийматиме чернігівську «Десну».

В. ШАБАЛІН.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:

316050, МПС,

м. Кіровоград,

вул. Луначарського, 36.

БК 04226.

Обсяг 0,5 друку. арк.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділів інформаційного життє — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Індекс 61103.

Зам. № 458.

Тираж 55400.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.